

CONGREGATION
SHOMREI EMUNAH

*THE
CONTEMPORARY
CONVERSION
CONTROVERSY*

PART I

THE ROLE OF *KABALAS HA-MITZVOS*

MOTZEI SHABBOS PARSHAS BESHALACH
13 SHEVAT 5768
JANUARY 19, 2008

(1) דברים (י"ט)

ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים:

ספר המצוות לרמב"ם (מ"ע רז')

והמצוה הר"ז היא שצונו לאהוב את הגרים והוא אמרו ית' (עקב י) ואהבתם את הגר, ואע"פ שהיה נכלל בזה עם ישראל באמרו ואהבת לרעך כמוך, לפי שזה הגר גר צדק, אבל בעבור שנכנס בתורתנו הוסיף לו האל אהבה וייחד לו מצוה נוספת כמו שעשה באזהרה באונאתו . . . כן גם כן אנו חייבין באהבתו משום ואהבת לרעך כמוך ומשום ואהבתם את הגר . . . וברוב המדרשות בארו שהאל יתעלה צונו על הגר כמו שצונו על עצמו יתעלה אמר (פ' שמע) ואהבת את י"י אלדיך ואמר ואהבתם את הגר:

מדרש תנחומא (לך לך סי' ו')

אמר ריש לקיש חביב הוא הגר שנתגייר מישראל בעמידתן על הר סיני, למה? לפי שאילולי שראו קולות וברקים וההרים רועשים וקול שופרות, לא היו מקבלים את התורה, וזה שלא ראה אחד מהם, בא והשלים עצמו להקב"ה, וקיבל עליו מלכות שמים, יש לך חביב מזה.

גמ' בבא מציעא (נט:)

תנו רבנן: המאנה את הגר עובר בשלשה לאוין, והלוחצו עובר בשנים. מאי שנא מאנה – דכתיבי שלשה לאוין: (שמות כ"ב) "וגר לא תונה," (ויקרא י"ט) "וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו," (ויקרא כ"ה) ולא תונו איש את עמיתו – וגר בכלל עמיתו הוא. לוחצו נמי, שלשה כתיבי: (שם) ולא תלחצנו, (שמות כג) וגר לא תלחץ, (שם כב) ולא תהיה לו כנשה – וגר בכלל הוא – אלא: אחד זה ואחד זה בשלשה. תניא, רבי אליעזר הגדול אומר: מפני מה הזהירה תורה בשלשים וששה מקומות, ואמרי לה בארבעים וששה מקומות בגר – מפני שסורו רע.

ספרי דברים (פיסקא לב ד"ה דבר אחר)

דבר אחר "ואהבת את ה' אלהיך," אהבו על הבריות כאברהם אביך כענין שנאמר (בראשית יב ה) ואת הנפש אשר עשו בחרן . . . אלא מלמד שהיה אברהם אבינו מגיירם ומכניסם תחת כנפי השכינה.

ספר המצוות לרמב"ם (מ"ע ג')

המצוה השלישית היא שצונו לאהבו יתעלה . . . וכבר אמרו שמצוה זו כוללת גם כן שנדרוש ונקרא האנשים כולם לעבודתו יתעלה ולהאמין בו. וזה כי כשתאהב אדם תשים לבך עליו ותשבחוהו ותבקש האנשים לאהוב אותו . . . ולשון סיפרי ואהבת את י"י וכו' אהבו על הבריות כאברהם אביך שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן. ר"ל כמו שאברהם בעבור שהיה אוהב השם כמו שהעיד הכתוב (ישעי' מא) אברהם אוהבי שהיה גם כן לגודל השגתו דרש האנשים אל האמונה מחוזק אהבתו כן אתה אהוב אותו עד שתדרוש האנשים אליו:

Rav Aharon Lichtenstein, "On Conversion," in The Conversion Crisis (1990) p. 2 (2)

It seems to me that in *gerut*,⁷ both in the process and in the outcome, there exist two elements that are to some extent parallel, to some extent complementary, and to some extent contradictory. On the one hand, *gerut* is grounded in a profound revolution. In its ideal form, its root, is a longing for holiness; its core, desire for the *ein-sof*, gravitation to a sublime and exalted ethic, striving for a world wholly good and wholly true. "David called himself a *ger*, as it is said:⁸ 'I am

גמ' יבמות (כב).

ערוה – לכל מסורה, עדות – לבית דין מסורה, וגר שנתגייר – כקטן שנולד דמי.

בראשית רבה (לט:יד)

ואת הנפש אשר עשו בחרן, אמר רבי אלעזר בן זימרא אם מתכנסין כל באי העולם לברוא אפילו יתוש אחד אינן יכולין לזרוק בו נשמה ואת אמר "זאת הנפש אשר עשו?" אלא אלו הגרים שגיירו, ואם כן שגיירו למה אמר עשו? אלא ללמדך שכל מי שהוא מקרב את העובד כוכבים ומגיירו כאלו בראו, ויאמר אשר עשה, למה נאמר אשר עשו, אמר רב הונא אברהם היה מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים.

R. Lichtenstein p. 4

However, these are only

consequences; it behooves us to understand and grasp the concept itself, in its literal context. The ger returns to the source, penetrating the secrets of ontological reality, and, while standing on the threshold of a new life, ruminates over the mystery of existence and is involved in a superior creation: he is born and gives birth at once

This principle finds expression in a simple, yet famous, halakhah: "A ger is like a newborn babe."¹¹ We customarily associate this

גמ' יבמות (מו:)

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: גר צריך ג', משפט כתיב ביה

דמב"ם (איסורי ביאה יג:)

טבל בינו לבין עצמו ונתגייר בינו לבין עצמו ואפילו בפני שנים אינו גר

R. Lichtenstein p. 4

However, there is yet a second aspect to gerut: objective, formal, communal. If the ger is, on the one hand, a partner in the dialogue taking place in the depths of his soul, he, on the other hand, simultaneously becomes the subject of public assessment, participating - albeit, to be sure, not in an emotional vacuum—in a crystallized ceremony. Here, the emphasis is not upon process, including all the adventures and the apprehension implied in the word, but rather on procedure. To his knocking on the door, he hears the response: Let us presume that your spiritual pilgrimage has prepared you sufficiently for gerut; but if you want to realize it, you must still follow these steps in order to be accepted.

R. Lichtenstein p. 5

The potential ger appears on society's rostrum and presents himself as a candidate for citizenship in "the kingdom of priests and the holy nation," knocking not only on Heaven's door but also on the gates of Keneset Yisrael, the Jewish people. He is not content with being brought by the king

degree. The legal aspect of gerut and the attachment to Keneset Yisrael involved in it are not solely an issue of a seal of approval. Keneset Yisrael does not merely mediate between the ger and the Almighty. She is a participant and not just a broker; a concerned party and not just an agent of God. In the encounter of the I and Thou that is established through gerut, the ger meets two Thou's: The Lord of the Universe, and his nation, Israel. Not, God forbid, the latter alone; such an attitude borders on idolatry. Surely, he confronts Keneset Yisrael solely in the light of its being "holy unto God, the first of His harvest." In this context, however, there is a very real encounter.

רמב"ם (איסורי ביאה יד:א)

כיצד מקבלין גירי הצדק כשיבוא אחד להתגייר מן העכו"ם ויבדקו אחריו ולא ימצאו עילה, אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר, אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים ודחופים ומסוחפין ומטורפין ויסורין באין עליהן, אם אמר אני יודע ואיני כדאי מקבלין אותו מיד

שו"ת הרמב"ם (סי' רצג)

ועיקר הדבר שאברהם אבינו הוא שלמד כל העם והשכילים והודיעם דת האמת וייחודו של הקב"ה, ובעט בע"ז והפר עבודתה, והכניס רבים תחת כנפי השכינה ולמדם והורם וצוה בניו ובני ביתו אחריו לשמור דרך ה' כמו שכתו' בתורה +בראשית י"ח י"ט+ כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' וגו'. לפיכך כל מי שיתגייר עד סוף כל הדורות וכל המיוחד שמו של הקב"ה כמו שהוא כתוב בתורה תלמידו של אברהם אבינו ע"ה ובניו הם כולם, והוא החזיר אותם למוטב כשם שהחזיר את אנשי דורו בפיו ובלמודו כך החזיר כל העתידים להתגייר בצואתו שצוה את בניו ואת בני ביתו אחריו. נמצא אברהם אבינו ע"ה הוא אב לזרעו הכשרים ההולכים בדרכיו ואב לתלמידיו וכל גר שיתגייר... ואם לא שנית אין בכך הפסד כלום מאחר שנכנסת תחת כנפי השכינה ונלוית אליו אין כאן הפרש בינינו ובינך. וכל הנסים שנעשו כאלו לנו ולך נעשו. הרי הוא אומר בישיעה +ישיעי' נ"ו ג'+ ואל יאמר בן הנכר הנלוה אל ה' לאמר הבדל הבדילני /יבדילני/ ה' מעל עמו וגו', אין שום הפרש כלל בינינו ובינך לכל דבר.

The fundamental point here is that it was Avraham our father who instructed the nation, enlightening them and informing them of the true faith, and of God's unity and singularity. It was he who repudiated idol worship and violated its worship, nullifying it, bringing many to accept God, teaching and instructing them, commanding his sons and future descendants after him to remain faithful to the Way of God, as it says in the Torah: 'For I know him, that he will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the Lord. . . ' Therefore all who embrace Judaism until the end of all generations, and all who profess the unity of the Lord's Name as is directed in the Torah, are like the pupils of Avraham of Blessed Memory and are members of his household, all of them; it was he who brought them to this positive juncture, and, as he did to the members of his own generation with his skills of oratory and pedagogy, so he has reclaimed all those who would convert in the future, through the testament he left his children and his descendants. The result is that Avraham our forefather was the father of his legitimate progeny who follow the path forged by him, and he, too, is father to every ger who converts.

And if you do not change (the wording), there is no loss at all, for after having entered the Jewish fraternity and accepted Judaism, there is no difference between you and us, and all the miracles that were wrought were wrought for us and for you. This is Isaiah's intention in the verse:⁵⁵ "Neither let the son of the stranger, that has joined himself to the Lord, speak, saying, 'The Lord has

surely separated me from his people. . . ' There is no distinction or incongruity between you and us in any respect.⁵⁶

רות (פרק א)

(טו) ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך: (טז) ותאמר רות אל תפגעי בי לעזובך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי: (יז) באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה יקוק לי וכה יסיף כי המות יפריד ביני ובינך:

(3) גמ' יבמות (מז.-):

תנו רבנן: גר שבא להתגייר בזמן הזה, אומרים לו: מה ראית שבאת להתגייר? אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים, דחופים, סחופים ומטורפין, ויסורין באין עליהם? אם אומר: יודע אני ואיני כדאי, מקבלין אותו מיד. ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות, ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני. ומודיעין אותו עונשן של מצות, אומרים לו: הוי יודע, שעד שלא באת למדה זו, אכלת חלב אי אתה ענוש כרת, חללת שבת אי אתה ענוש סקילה, ועכשיו, אכלת חלב ענוש כרת, חללת שבת ענוש סקילה. וכשם שמודיעין אותו עונשן של מצות, כך מודיעין אותו מתן שכר, אומרים לו: הוי יודע, שהעולם הבא אינו עשוי אלא לצדיקים, וישראל בזמן הזה - אינם יכולים לקבל לא רוב טובה ולא רוב פורענות. ואין מרבין עליו, ואין מדקדקין עליו. קיבל, מלין אותו מיד... נתרפא, מטבילין אותו מיד; ושני ת"ח עומדים על גביו, ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות; טבל ועלה - הרי הוא כישראל לכל דבריו.

גמ' בכורות (ל):

ת"ר... עובד כוכבים שבא לקבל דברי תורה חוץ מדבר אחד - אין מקבלין אותו, ר' יוסי בר' יהודה אומר: אפי' דקרוק אחד מדברי סופרים

גמ' שבת (לא):

תנו רבנן: מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: כמה תורות יש לכהן? אמר לו: שתים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. אמר לו: שבכתב - אני מאמינך, ושבעל פה - איני מאמינך. גיירני על מנת שתלמדני תורה שבכתב. גער בו והוציאו בנויפה. בא לפני הלל - גייריה... שוב מעשה בנכרי אחד... בא לפני שמאי, אמר ליה: גיירני על מנת שתשימני כהן גדול. דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל - גייריה... בא לפני הלל, אמר לו: ענותן הלל, ינוחו לך ברכות על ראשך שהקרבתי תחת כנפי השכינה.

רש"י (שבת שם)

גייריה - וסמך על חכמתו שסופו שירגילנו לקבל עליו, דלא דמיא הא לחוץ מדבר אחד - שלא היה כופר בתורה שבעל פה, אלא שלא היה מאמין שהיא מפי הגבורה, והלל הובטח שאחר שילמדנו יסמוך עליו.

תוספות (יבמות כד: ד"ה לא בימי)

והיה דפ"ב דשבת (דף לא). ההוא דאתא לקמיה דהלל ואמר גיירני ע"מ לעשות כ"ג בטוח היה הלל דסופו לעשות לשם שמים

ש"ך (יו"ד רסח:כג)

כשיבא הגר כו' - וכתבו התוס' דהיה דפ"ק דשבת דאתא לקמיה דהלל וא"ל גיירני על מנת שאהיה כ"ג בטוח היה דסופו לעשות לשם שמים כו' ומכאן יש ללמוד דהכל לפי ראות עיני הב"ד עכ"ל ב"י וכ"כ בהגה' דרישה:

תוספות (יבמות מה:)

מי לא טבלה לנדותה - תימה דאמר לקמן (דף מו:): דגר צריך שלשה דמשפט כתיב ביה... וי"ל האי דבעינן שלשה היינו לקבלת המצות אבל לא לטבילה, אף על גב דאמרין לקמן (דף מו:): דשני ת"ח עומדים מבחוץ היינו לכתחלה דעדיף טפי

שולחן ערוך (יו"ד רסח:ג)

כל ענייני הגר, בין להודיעו המצות לקבלם בין המילה בין הטבילה, צריך שיהיו בג' הכשרים לדון, וביום (תוס' ורא"ש פ' החולץ). מיהו דוקא לכתחלה, אבל בדיעבד אם לא מל או טבל י אלא בפני ב' (או קרובים) (הגהות מרדכי) ובלילה, אפילו לא טבל לשם גרות, אלא איש שטבל לקריו ואשה שטבלה לנדתה, היו גר ומותר בישראלית, חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם אינה ביום ובשלשה.

ט"ז (שם:ט)

חוץ מקבלת המצות כו'. שזהו גוף הדבר והתחלתו, אבל מילה וטבילה היו כגמר דין...

(4) שו"ת אחיעזר (ח"ג סי' כו ס"ק ד)

ומה"ט נראה מה שחשש הרה"ג מהר"י פאזען לגייר לפי שלא ישמור דיני ישראל כהלכה, אפ"ל דאין לחוש לזה כיון דמקבל עליו כל המצות אף שחושב לעבור על איזה מהמצות אח"כ לתיאבון, מ"מ אין זה מניעה לקבלת המצות, ודוקא היכא שמתנה שלא לקבל עליו זהו חסרון בקבלת המצות דמעכב. אולם היכא שברור הדבר שבדאי יעבור אחרי כן על איסורי תורה חלול שבת ואכילת טריפות ואנו יודעים בבירור כונתו שאינו מתגייר רק

לפנים ולבו כל עמו, הרי אומדנא דמוכח שמה שאומר שמקבל עליו המצות לאו כלום הוא א"כ זהו חסרון בקבלת המצות דמעכב

שו"ת אגרות משה (יו"ד ח"א סי' קנז)

בגר שאין סהדי שלא קבל מצות אף שאמר בפיו שמקבל ז' דעשיית תרפ"ט ליובאן . . . פשוט וברור שאינו גר כלל אף בדיעבד וכן הורה אבא מארי הגאון זצלה"ה הלכה למעשה . . . ואף אם אמר בפיו שמקבל מצות אם אנן סהדי שאינו מקבל עליו באמת אינו כלום . . . ובכלל איני יודע טעם הרבנים הטועים בזה דאף לדידהו עכ"פ איזה תועלת הם מביאין בזה לכלל ישראל שמקבלין גרים כאלו דודאי לא ניחא ליה להקב"ה ולעם ישראל שיתערבו גרים כאלו בישראל. ולדינא פשוט שאין זה גר כלל. ידידו, משה פיינשטיין

שו"ת אגרות משה (יו"ד ח"א סי' קס)

בדבר הגרות שהיה אצל ראבי"י קאנסעוואטיווער שלא היה בקבלת מצות כראוי והטבילה לא היתה לפני הב"ד אלא לפני נשיהם. הנה פשוט שהגרות אינה כלום דהא קבלת מצות מעכב הגרות . . . ולכן בעצם יש לפקפק על הגרות שיש רבנים שמקבלין הא אנן סהדי ברובן שאין מקבלות המצות כדהוכיח סופן וגם שלא תהא עדיפא מבעלה היהודי שנתגיירה בשבילו שהיא רואה שגם הוא מחלל שבת ומופקר להרבה איסורין. אך עכ"ז יש מקום לומר שהוא גרות בדיעבד מאחר שאמרה לפני הבית דין שמקבלת מצות התורה ואירע גם כזו שמקבלת באמת לכן אולי דנין אף באלו שאין שומרת אח"כ דיני התורה שברור לנו שאף בעת הגרות לא קבלה בלבה, רק כדברים שבלב. אף שלדידי לא מסתבר שבשביל איזו יחידות לסלק האנן סהדי ולהחשיב לדברים שבלב אבל אולי זהו טעמייהו ויש עכ"פ מקום לזה. ועוד יש מקום לומר טעם גדול דמה שבעלה שנתגיירה בשבילו הוא מחלל שבת ומופקר בכמה איסורין עושה שהיא סבורה שאין חיוב כ"כ לשמור המצות וא"כ הוא כגר שנתגייר בין העכו"ם שמפורש בשבת דף ס"ח שהוי גר אף שעדין עובד ע"ז עיי"ש והטעם משום שקבל עליו להיות ככל היהודים שנחשבה קבלה אף שלא ידע כלום מהמצות דידיעת המצות אינה מעכבת הגרות ורק בידע ולא רצה לקבל הוא עכוב בגרות דהא א"צ ללמד כל התורה כולה קודם שנתגייר דרק מקצת מודיעין. ולכן אף שהב"ד אמרו לה שצריך לשמור שבת חושבת שהוא רק הדור בעלמא אבל גם מי שאינו שומר השבת וכדומה טועה לומר שהוא יהודי כשר נמצא שלטעותה קבלה כל המצות שיהודי מחוייב שהוא גרות אף שמחמת זה לא תקיים עכ"פ המצות וזהו טעם שיש בה ממש להחשיבה לגיורת והוא למוד זכות קצת על הרבנים המקבלים שלא יחשבו עוד גריעי מהדיוטות.

שו"ת אגרות משה (יו"ד ח"ג סי' קח)

שלישית מסתבר ממשמעות כמה דברים דגר שקבל כל המצות אבל אמר להב"ד שאף שמקבל עליו כל המצות יודע שלא יוכל לעמוד בנסיון ליהרג כשיאנסוהו בדברים שהדין הוא שיהרג ולא יעבור, שנחשב קבלת מצות מאחר שקבלה חיוב המצות לקיים כשיהיה לה באפשר שהוא שלא תהא אנוסה, ומה שתעבור הוא מפני שאין בכחה לעמוד בנסיון אף שברצונה לקיים המצוה ולא לעבור, חדא דהרי קבלת כל ישראל המצות בשעת מתן תורה הא לא כל ישראל היו כאברהם אבינו שהיה יכול לעמוד בנסיונות והיתה נחשבת קבלתם בנעשה ונשמע קבלה . . . ואחרי שנתבאר שהוא גר אף כשאמר שלא יוכל לעמוד בנסיון דאונס נפש בדברים שהדין הוא דיהרג ולא יעבור, מסתבר דאף כשיאמר שלא יוכל לעמוד בנסיון דממוז דהוא הדין דלעבור אלאו אסור אף כשיאנסוהו לאבד כל ממונו שהוא ג"כ נסיון גדול דהרבה אין יכולין לעמוד בזה . . .

שו"ת פסקי עוזיאל (סי' סה)

תדע עוד, שהרי בגוי הבא להתגייר מודיעים אותו עיקרי הדת שהוא יחוד ה' ואיסור ע"ז ומאריכין עמו בדבר זה ואלו בקבלת המצות מודיעין אותו מקצת מצות קלות וחמורות . . . ואין מדקדקין עליו להודיעו כל דקדוקי עונשין וכו' דשמה כוונתו לשמים (סי' רס"ח סעיף ב' וש"ך ס"ק ה'). מכאן מפורש יוצא שאין דורשין ממנו לקיים המצות

ואף לא צריך שבית דין ידעו שיקיים אותן, דאל"כ לא יתקבלו גרים בישראל דמי יערוב שגוי זה יהיה נאמן לכל מצות התורה, אלא מה שמודיעין לו מקצת מצות הוא כדי שאם ירצה יפרוש וכדי שלא יוכל לומר אח"כ אילו ידעתי לא הייתי מתגייר וזהו לכתחלה, אבל כדיעבד אם לא הודיעוהו אינו מעכב (ש"ך שם סק"ג). מכל האמור למדנו: שאין תנאי קיום המצות מעכב את הגרות אפילו לכתחלה. . . מכל האמור ומדובר תורה יוצאה שמותר ומצוה לקבל גרים וגירות אע"פ שידוע לנו שלא יקיימו כל המצות משום שסופם יבואו לידי קיומם ומצווים אנו לפתוח להם פתח כזה ואם לא יקיימו את המצות הם ישאו את עונם ואנו נקיים.

(5)

רמב"ם (איסורי ביאה יג:ד-יז)

יד) אל יעלה על דעתך שמשון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידיד י"י נשאו נשים נכריות בגיותן, אלא סוד הדבר כך הוא, שהמצוה הנכונה כשיבא הגר או הגיורת להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיוכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית, ואם אשה היא בודקין שמא עיניה נתנה בבחור מבחורי ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן כובד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו, אם קבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלים אותן. . . (טו) לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו, שכל החזר מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגירי הצדק, ואע"כ היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות, והיו ב"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם. (טז) ולפי שגייר שלמה נשים ונשאן, וכן שמשון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא על פי ב"ד גיירום חשבן הכתוב כאילו הן עכו"ם ובאיסורן עומדין, ועוד שהוכיח סופן על תחלתן שהן עובדות כו"ם שלהן ובנו להן במות והעלה עליו הכתוב כאילו הוא בנאן שנאמר אז יבנה שלמה במה. (יז) גר שלא בדקו אחריו או שלא הודיעוהו המצות ועונשן ומל וטבל בפני ג' הדיוטות ה"ז גר, אפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגייר הואיל ומל וטבל יצא מכלל העכו"ם וחוששין לו עד שיתבאר צדקותו, ואפילו חזר ועבד כו"ם הרי הוא כישראל מומר שקידושיו קידושין. . . ולפיכך קיימו שמשון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן.

מגיד משנה (איסורי ביאה יג:ז)

גר שלא בדקו אחריו וכו'. זה פשוט שאין הודעת המצות מעכב דיעבד

רמב"ם (איסורי ביאה יג:ד)

וכן לדורות כשירצה העכו"ם להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן,

Av Joseph B. Soloveitchik, "Kol Dodi Dofeh" trans. L. Kaplan, in Theological and Halachic Reflections on the Holocaust (1992) Sn. 24

Maimonides, in Laws of Forbidden Intercourse 15:17, states: "A convert who was not examined or who was not informed about the commandments and the punishments [for transgressing them], but was circumcised and immersed in the presence of three laymen, is deemed a [valid] convert." I once heard from my father and master [R. Moses Soloveitchik] of blessed memory, that Maimonides does not mean to say that a person who converted with the intention of not observing the commandments is deemed a valid convert. Such a notion would subvert the entire concept of conversion and the holiness of Israel, which exhausts itself in our obligation to fulfill God's commandments. Maimonides' position is that the acceptance of the commandments, unlike immersion, does not constitute a distinct act in the pro-

cess of conversion that would require the presence of a court. Rather, acceptance of the commandments is a defining feature of the conversion process that must be undergone for the sake of fulfilling the commandments. Therefore, if we know that the convert, at the time of immersion, is willing to accept the yoke of the commandments, the immersion effects conversion even though there was no special act of informing the convert about the commandments and his consenting to fulfill them, since the convert intends to live the holy life of an observant Jew. It would appear, however, that the view of the Tosafot, cited earlier, is that the acceptance of the commandments is a distinct element in the conversion process and, consequently, that the law necessitating the presence of a court refers to the court's presence at the act of acceptance. Only this act of acceptance—and not immersion—requires the presence of the court.

שפיר דברי השיע. שבחילה כתב דקבלת המצוות לדרך ג'
 לטיבובא ובסוף הסי' העתיק הרמב"ם הנ"ל גם הוסיף שם חיבה
 שכן של מצוות יע"ש ולעולם קבלת המצוות ודאי דמעבד רק
 דזה גבול בעצילה גירום דבין שעבד עמנו להיות גר ולהכנס
 בגם ישראל ממילא הוי קבלת המצוות כך הוי נראה בעיני פשוט

הסבילה שלא בפני ג'ר מעבד. ונראה לענין ראשון לייסג
 ער' עפ"י מ"ש שם הרמב"ם (בהלכה י"ז) גר שלא בדקו אחריו
 או שלא הודיעו לו המצוות והעונשין ונול וטבל בשני ג' הדיעות
 הרי זה גר. וכח הרמב"ם שם ע"ו פשוט שאין הודעות המצוות
 מעבד. והי' נראה לענין פשוט דאף שכתבו כל הפוסקים דבעי
 קבלת מצוות. והרמב"ם עמנו הביא (בהלכה ט') דבעי קבלת
 המצוות בשלשם לטיבובא וכן כתב פשוט שאין הודעות המצוות
 מעבד:

כב) ע"ב נראה לענין דקבלת המצוות והודעות המצוות שני
 ענינים הם, דקבלת המצוות היא כסחם שקיבל עליו
 ליינס דתם יהודים וזה הוי מניילא קבלת המצוות והודעות המצוות
 הוא להודיע לו ענין המצוות כדאיחא בגמ' אכלת חלב וכו' וכן
 עכר ופושטן כדאיחא שם וזה אינו מעבד ולעולם נקבלת המצוות
 כסחם מעבד דופו עיקר הגירום שכתבם לתם יהדות. וכוה אחי

הנה מנתעלם (יוז' ס' ד"ו"ג)

עוד בא דריק להקשות על הרמב"ם שסותר עמנו. שהעתיק לשון
הרמב"ם דמשנע דאי' לקבלת המצוות כלל מרבה גר שחל וטבל
 ולא הודיעו לו המצוות כו' ובחמילה כתב דקבלת המצוות לדרך
 שלשה? והנה הרמב"ם כתב על לשון הרמב"ם פשוט שאין הודעות
 המצוות מעבד. ובחמילה העתיק שיטת הרמב"ם איך יפול הקושי
 ג"כ על הרמב"ם:

יו) אך לדעתי נראה פשוט וברור דאין כאן קושי כלל דקבלת
 המצוות הוא שמקבל עליו כסחם לכנס בתם ישראל.
 ולעשות ככל המורה והענוה והודעת המצוות הוא שידיעו לו
 איכות ומותרות המצווה כו"ש בגמ' בחמילה אכלת חלב וכו'
 חלל שבת אי אחי נסקל. ע"ז כתב שפיר שאין הודעת המצוות
 מעבד. ורבינו הגדול בשלחנו הטהור ביאר להדי' הודעת שכן
 המצוות ועונשן. אבל לעולם קבלת המצוות דהיינו שרולה לכנס
 בתם יהודים פשיטא לדרך. כן הרמב"ם פשוט וברור דהודעת המצוות
 וקבלת המצוות שני ענינים הם:

A. Soloveitchik "Kol Dodi Dofek" pp. 94-95

an experience of belonging are indissoluble and indivisible. The covenant at Sinai consummated the covenant in Egypt. Destiny attached itself to fate; both became one distinct covenantal unit. It is impossible to formulate a world-view that opposes the unity of the people of lovingkindness and the holy nation; that which belongs together cannot be sundered. A Jew who participates in his people's suffering and fate but does not bind himself to its destiny, which expresses itself in a life of Torah and mitzvot, violates a fundamental principle of Judaism and impairs his own singularity. Conversely, a Jew who does not grieve over the afflictions of his people, but seeks

to separate himself from the Jewish fate, desecrates the holiness of Israel, even if he observes the commandments.²²

Therefore, a Gentile who comes to attach himself to the Jewish community must accept upon himself the yoke of both covenants. He must enter into the magic circle of Jewish fate and, in a spirit of holiness, dedicate himself to Jewish destiny. Conversion consists in a person's joining himself to both the people formed by the covenant in Egypt and the holy nation formed by the covenant at Sinai. Take heed of a fundamental principle: There can be no partial conversion, and one cannot relinquish even the slightest iota of either of the two covenants. The devotion to Keneset Israel, both as a people whom God, with a strong hand, took unto Himself in Egypt, a people with its own history, suffering, sense of mutual responsibility, and commitment to deeds of mutual aid, and as a holy nation, committed, heart and soul, to the God of Israel and to His ethico-halakhic demands—this dual yet unified devotion is the most basic foundation of Judaism and the most fundamental feature of undergoing conversion.